

Thành phố mình bị đánh tráo

Nguyễn Hồng Nhung

Xem ảnh người thương chiều nay,
xao lòng, thương người quá.

Đôi mắt buồn, như biển cả mưa rơi,
nụ cười vương vất nơi đây, nhưng lòng không cùng chỗ,
ai hiểu tâm tư này,
ngoài kẻ, khuất mây xa?

Người thương ơi, em hiểu anh vì cố,
thành phố mình xưa, bị đánh tráo từ lâu rồi.

Thay,
dưới những hàng me, hàng phượng vĩ,
con đường
ngày nào, xe đạp vui, đuổi nhau, cười ầm ĩ.

Giờ,
xe máy kín đuôi, rì rầm như sóng biển,
thành phố
giống cái hộp tử thần, kín nắp, hầm hập khói, bụi, xăng.

Thay,
đêm xưa, mình nghênh ngang giữa lòng đường, huyết sáo,
điệu khoe tài, em che miệng cười, khúc khích quay đi,
từ thư viện về nhà, hoa sữa thơm cứ bay vùi mái tóc,
dùng dằng chia tay bên góc cột đèn đêm.

Giờ,
anh không buồn, thốt nửa lời bên vô-lăng,
bên vợ diện, bạn bè huyền thuyên: tiền- nhà đất- vàng- chứng khoán.
Anh gạt gù, nụ cười thường trực
Cạnh bàn tiệc đón đối tác này, thỏa thuận suất làm ăn kia.

Anh chỉ đọc sách, khi không ai còn muốn thức,
khi lạnh phố đêm, ve vuốt, gió gọi em,
chỉ đêm, dành cho anh trái tim thao thức,
bởi đêm, em là - ký ức phố xưa quen.

Chỉ đêm, ta gặp lại mình,
thành phố yêu chưa hề bị đánh tráo,
chỉ đêm, ta nghe từ mình
ai bị đời đánh tráo,
buồn bã những phù du...

Người thương ơi, tấm ảnh ai câm lặng,
như không gian, vô ích những thét gào.

Ta hiểu hết,
đôi mắt buồn mưa rơi trên biển,
nụ cười trống không,
sắc nhợt nhạt trên da,
mái tóc tung, bơ phờ giá lạnh,

Khi,
thiếu một lời, thủ thi bên tai:
« EM – VẪN - Ở - ĐÂY - MÀ ! »